

АНАЛІЗ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ АКТИВІЗАЦІЇ

асист. Маценко О.М., студент Сірік Ю.А, студент Васильєва О.А.

Рівень розвитку досліджень і розробки інноваційних технологій та впровадження їх у виробництво є одним з основних показників конкурентоспроможності країни. Стимулювання розвитку наукових досліджень у галузях інноваційних розробок стає невід'ємною частиною політики будь-якої держави, що забезпечує соціально-економічний розвиток країни в цілому.

Стан інноваційної діяльності визначається трьома чинниками: станом науки, станом інноваційної інфраструктури, попитом на інновації з боку матеріального виробництва. У фундаментальній науці має місце тенденція до старіння наукових кадрів і дослідно-лабораторного оснащення, зростає диспропорціональність в науково-технічній інфраструктурі, що обмежує можливості створення інноваційного продукту, придатного для комерційної реалізації на внутрішньому та зовнішньому ринках. Організація науково-технічної інфраструктури, фінансового забезпечення та менеджменту стає дедалі менш придатною для реалізації великих інноваційно-інвестиційних проєктів, поступово переорієнтовуючись на виконання дрібних, периферійних проєктів і завдань.

У 2002 р. частка промислових підприємств, які впроваджують інноваційні технології у виробництво становила 14,6% від загальної кількості підприємств, а 2008 р. цей показник впав до 10,8%. Аналогічне зменшення відбулося серед кількості підприємств, що займаються інноваціями – з 18% у 2002 р. до 13% у 2008 р. Проте, за ці роки відбулися і позитивні зрушення: у 6 разів збільшилася інноваційна активність за напрямком дослідження та розробки інноваційних технологій. Також, незважаючи на економічний спад 2008-2010 рр., Україні вдалося зберегти розгалужену мережу наукових організацій і значний науковий потенціал. Щорічно збільшується число кандидатів і докторів наук. Вчені України активно співробітничать з іноземними колегами. Проте, складне соціально-

економічне становище призвело до погіршення умов праці фахівців наукової сфери, що і стало причиною виїзду багатьох висококваліфікованих спеціалістів за кордон.

В Україні існує комплекс проблем, який підтримує незацікавленість підприємств у впровадженні інноваційних технологій та процесів: відсутність механізмів підтримки інноваційної діяльності, ефективність яких підтверджена досвідом багатьох країн світу; відсутність такої фінансово-кредитної, податкової та амортизаційної політики, яка стимулювала б до інноваційної діяльності; відсутність умов, які б сприяли широкому залученню в інноваційну сферу позабюджетних інвестицій, перш за все з боку вітчизняних комерційних структур і банків.

Проаналізувавши, можна виділити основні шляхи активізації інноваційної діяльності в Україні на сучасному етапі розвитку вітчизняної економіки:

- створення умов для капіталізації інтелектуальної власності;
- створення нових господарсько-територіальних утворень (технопарків, бізнес-інкубаторів, регіональних інноваційних фондів, венчурних фірм), які сприятимуть залученню вітчизняного приватного бізнесу до фінансування науково-дослідних розробок і процесу впровадження нових технологій у виробництво;

- розробка і запровадження механізму надання пільг промисловим підприємствам, які впроваджують і реалізують інноваційну продукцію;

- створення системи стимулів, яка сприяла б залученню вітчизняних і зарубіжних інвесторів, а також великих підприємств до інвестування в розвиток ризикованих інноваційних фірм і проектів.

Реалізація запропонованих напрямків активізації інноваційної діяльності в Україні дасть змогу значно підвищити рівень інноваційної активності промислових підприємств, ефективно використовувати внутрішні і залученні зовнішні інвестиції на інноваційну діяльність.